

Çok Oluyoruz Anne

— prens · 11 Mayıs 2013

"Seni gül bahçeli saraylarda kutsuyorum
Helal ettiğin mübarek sütünle..."

Sonu gelmez nakışlarında
Yüreğime kanaviçe işledin
Sarıyı ben severim kırmızıyı sen
El kadar bebeler çöktüğünde üstüme
Ve yar soluklarında nefesim kesildiğinde
Bakışın yeterdi soluğun içimde
Annem...

Yolu bilinmez yarınların
Üstünü örttün Anne!
Yorgan misali izsiz
Sessizce ağladın/
Acı yüklü trenlerine
Beyaz limon çiçekleri
Kokular vardı eskiden
Lavanta ve nergis
Saçlarından
Genzime...

Bilinmez;
Sokak yüzlü insanların mecali
Sevgiler turlanıyor bakışlarda
Kayıp solukların izi var
Bir ağıt gidişinde
Gözlerin ışıktı
Sözlerin aşk
Avunuyorum

Öyle/ki!
Hiç bilmediler
Kadirsiz adamlar
Kıymet nidalarını

Yarınların kör kuyusu
Sandıklar dolusu avuntu
Yeni başlangıçlara doğru

Savrulmak;
Bir yaprağın ardından
Ya da ucu güllü mendillerin
Soluğunda kimsesiz ve sakil
Ay çörelendi ninni uykularına

Bu gece bende kal
Anne...
Bu gece bende/

Yüreğime sinen karaları kovayım
Ölü insanlık ayıbında/

Kendim olayım...